

7 DE VRAAG NAAR HET BEWIJS VAN JEZUS' WOORDEN OVER ZICHZELF

De beweringen van Jezus dat hij de Christus is, de zoon van God, en dus God zelf, leiden steeds tot confrontaties met de schriftgeleerden, Farizeeën en hogepriesters. Dit gebeurt ook tijdens de genezing van een blind geboren bedelaar. De man legt uit dat Jezus hem genezen heeft, maar de Farizeeën geloven hem niet. Hierop zegt de man: 'Dat de ogen van iemand die blind geboren is geopend worden – dat is nog nooit vertoond! Als die man niet van God kwam, zou hij dit toch niet hebben kunnen doen?' Toen riepen ze: 'Wil jij ons de les lezen?' En ze joegen hem weg' (Johannes 9: 8-34). Soms proberen de Farizeeën hem in de val te lokken zoals in het geval van de overspelige vrouw. 'Meester, deze vrouw is op heterdaad betrapt toen ze overspel pleegde. Mozes draagt ons in de wet op zulke vrouwen te stenigen. Wat vindt u daarvan?' Terwijl Jezus op de grond in het zand schrijft antwoordt hij: "Wie zonder zonde is, werpe de eerste steen" (Johannes 8: 4-8). Hierop druipen de aanklagers af en laten daarmee zien dat hun wijsheid en hun wet niets voorstelt. Steeds opnieuw wordt Jezus uitgedaagd. 'Toen hij naar de tempel was gegaan en daar onderricht gaf, kwamen de hogepriesters en de oudsten van het volk naar hem toe. Ze vroegen hem: 'Op grond van welke bevoegdheid doet u die dingen? En wie heeft u die bevoegdheid gegeven?' (Matteüs 21: 23). Als Jezus tot de mensen spreekt, drukt hij zich uit in de menselijke taal. Maar als hij tot de mensen spreekt over zichzelf als de Messias of de Zoon van God, dan is hij niemand minder dan het sprekende Woord van God zelf.

Jezus als mens is volgens de Farizeeën onderworpen aan de Wet en daarom niet bevoegd over zichzelf te getuigen. Hiervoor zijn minstens twee getuigen nodig. Maar van vele kanten krijgt Jezus steun voor zijn getuigenis. Uit de Schriften: 'De Schriften getuigen over mij' (Johannes 5: 39). Van Mozes: 'Als u Mozes zou geloven, zou u ook mij geloven, hij heeft immers over mij geschreven' (3:46). En van Johannes de Doper, maar ook hem hebben ze niet geloofd. Toch komt voor Jezus het niet op deze getuigen aan: "Niet dat ik het getuigenis van een mens nodig heb" (Johannes 5: 34). Steeds dient Jezus zich te rechtvaardigen en dat doet hij heel duidelijk. "De Farizeeën wierpen tegen: 'Uw getuigenis is niet betrouwbaar, want u getuigt over uzelf.' Maar Jezus ging verder: "Ook al getuig ik over mezelf, toch is mijn getuigenis betrouwbaar, omdat ik weet waar ik vandaan gekomen ben en waar ik naartoe ga. Maar u weet niet waar ik vandaan kom en waar ik naartoe ga. U oordeelt met menselijke maatstaven, maar ik oordeel over niemand. En wanneer ik toch een oordeel vel, is mijn oordeel betrouwbaar, omdat ik niet alleen ben maar samen met de Vader die mij gezonden heeft. In uw wet staat geschreven dat het getuigenis van twee mensen betrouwbaar is. Wel ik getuig over mezelf, en de Vader die mij gezonden heeft getuigt over mij." Toen vroegen ze: 'Waar is uw vader dan?' "U kent noch mij noch mijn Vader," antwoordde Jezus, "Als u mij zou kennen zou u mijn Vader ook kennen" (Johannes, 8: 13-19).

Met al deze woorden rechtvaardigt Jezus zijn goddelijkheid. Als Jezus twee naturen heeft, de ene menselijk, de andere goddelijk, moet hij dan ook niet twee manieren van spreken hebben, de één eigen aan de mensen, de andere goddelijk? Zit de uiteindelijke betekenis van Jezus' uitspraken dan niet in dat hij spreekt als het Woord van God? Maar wat is dat dan? Hierover een volgende keer meer.

Bron: Michel Henry (2016), *Woorden van Christus*. Kampen: Van Warven.

SV

Uit: Andreasblad nr. 13, 30 september 2017